

Baba Hasreti

Suat SEYİTOĞLU

Yenişehir Kaymakamı/Bursa

*“Ey oğul! Önce kendi nefsinı düzelt.
Sonra aileni cehennem ateşinden
koru. Allah’ın sana emanet
bıraktığı Anne-Babanı incitmeyesin,
ağlatmayasın. Unutma oğul,
unutma! Mahşer gününde Anne-
Baban ya kurtuluşun olur veya
yanışın. Onlar Cennet köprüsüdür.”*

Seyyid Abdülkadir Geylani (1077-1166)

Bütün hüznü aşklar gibi babaların da hüznü hikâyelerine tanık oluruz. Yokluk içerisinde hayat mücadelesini verip evlatlarının iyi yaşaması uğruna çaba gösteren kahraman babaların hikâyeleri bitmez bu topraklarda... Biz çocuklu babaların da hüznü dolu geride bıraktığı bir sızı vardır. Lakin geçmişini geri getirmek mümkün olmayınca hüznü üst üste gelir, anılar depresif ve gurbet akşamlarında kendinize dost olarak sadece yıldızları görürsünüz. Çünkü o yıldızlar sizin ve babanızın belki bilinmeyen bir geçmişte aynı anda bakarken geleceğinizin umut ağaçlarını yeşerttiğinizinin resmidir. Merhamet ikliminden uzaklaştığınız bir zaman diliminde geçmişe bıraktığınız anılarınızla artık varoluşunuz olan babanıza tek benzeyişiniz, ortak hüznünüz ve gelecek ümidiniz, gökteki yıldızlar olmuştur.

Yalnızlaşan kalbinizin en derin kuytusunda dolanırken, bir bekleyiş kaplar içinizi aniden... Yaşınız ve ka-

zanımlarınız ne kadar büyük olursa olsun çocuklaşmak istersiniz. Ve derin bir hüznü kaplar içinizi, okşamak, merhamet görmek, kutsal bir bakış görmek sevdası kaplar içinizi... Ama kavuşamazsınız. Elinizde uçan bir kuş misali onu ve ona ait olan ve sizi diriltten her güzel şeyden uzaklaştığınızı hissedersiniz. Yitirdiğinizle kalıp üzülürsünüz. Eskiye, özlemleri, arkadaşlığınızı, ortak kurduğunuz hayalleri başka bir âlemde yaşamayın yeni bir hayalini kurarsınız.

Ve beklersiniz apansız... İçinizdeki bütün sızılara inat kilitlenirsiniz. Kavuşmak, yeniden onunla dirilmek ve geleceğe onunla yolculuğa çıkmak istersiniz. Ama nafîle... Siz büyürsünüz onunla, hayalleriniz küçülür, zamana kapanır, yollarınız uzar, merhamet iklimine koşmak düşüncesi içinizde yavaş yavaş kaybolur, yine de ararsınız. Ama anılarınızda saklı olan babanızı eski haliyle bulamazsınız ve perişanlık duygusuyla hüznünüzle yeniden dost olursunuz.

Babanız yaşıyordur ama babasızlığın acısını yaşarsınız, dokunmak istersiniz ulaşamazsınız. Baba sevgisi, hasreti gittikçe büyüyor içinizde. Seveda masalına dönüşür aşkınız ve annenizi kıskanırsınız aniden...

Gurbetin soğuk gecelerinde kavuşmak istersiniz babanıza bazen. Yaşınızın büyüklüğü körelmiş duygularınızın varlığı bile buna engel olamaz. Beklersiniz... Çağırmeden beklersiniz... Çaba sarf etmeden hüznü basamaklarında ilerlersiniz. Ona kavuşmaya Hz. Muhammed’in (sav) aşkına istersiniz. Yüreğimizin ağlamasından, göz pınarlarınızın kurumamasından ziyade yüreğinizin suskunluğuna anlam veremezsiniz. Yüzünüzdeki bir kırık tebessümle babanıza duyduğunuz özlem derinleşir bir kor ateş olarak içine gömülü verirsiniz.

Bütün baharlar gibi yeni bir bahar sabahının dinginliğiyle uyanıp yeni umutlara yelken açarken, yüreğinizin ve hayallerinizin bir köşesinde kalır

babanız... Hayallerinize, geleceğinize varoluşunuza katmak istersiniz ama o hep sızız ve sizin umutlarınızın, geleceğinizin sevinç ve hüznünüzün sadece yoldaşı olur. Biran kendinizi çok yalnız hissedersiniz ama yalnız değilsiniz. Müslüman yalnız değildir zaten... Bunu bilirsiniz. Ve yüce yaradana bir kez daha sığınır O'na dayanmaya ve On'dan medet ummaya başlarsınız...

Allah(cc)'ın insanlara şah damarından daha yakın durduğuna inanan bizlerin, baba sevgisi merhameti ve güzelliğini içimize nakış edenidir hep hamdimiz ve şükürümüz... Bir öf bile çekemezsin o kutsal varlığa... İncitemezsin... Ve o babaların size verilen bir nimet olduğuna inanırsınız. Başınızın tacı, acı ve hüznünüzün ilacı, gönül dünyanızın gül bahçesi olurlar...

Baba hasreti ve özlemlerle başınızdan geçen olaylar gelir aklınıza ve bu anıları paylaşmak istersiniz bütün içtenliğinizle. Bende de baba hikâyeleri var. Bende de hüznler, sevinçler umutlar yaşandı babamla tıpkı sizinkiler gibi. İşte o anılardan biri ya da birkaçı benden babaya, hasrete ve hüznüme dair...

Evet, umut dolu bir bahar akşamında babamla dedelerimize ait köyü ziyaret etmek üzere yola koyulmuştu. Altı yaşında kırmızı saçlı, çil yüzü, ama umut dolu, baba sevgisiyle yoğrulmuş bir çocuktum. Okullu değildim henüz. Çocuk umuduyla dolu olmama rağmen umutsuzluğun üretildiği, unutulmuş coğrafyaların herhangi bir yerinde umudu birazcık babamdan ödünç alarak hayata çocuk dünyamla devam ediyordum. Çok mutluydum... Babamın sınımsız şekilde elimden tuttuğunu, bense ısrarla onun elinden tutmak istediğimi anımsıyorum. Ve çocuk coşkusuyla medeniyetleri birleştiren Asma köprüden karşı tarafa geçerek ve patika yollardan zorlu bir yolculuk geçerek dedeme büyük anneme kavuşmanın heyecanı içinde yol alıyorduk.

Nice acılara şahitlik eden hırçın Zap'ın derin ve coşkulu akışı beni de

babamı da derinden etkiliyordu. Babamın bütün eriyen karları ile birlikte sular çıldırıp asma köprüünün altından geçiyordu. Köprüünün eskimiş ayaklarının sudan zarar görebileceği an meselesiydi sanki. Ama köprü direniyordu. Babasının elinden tutan çilli çocuğun umutları hayalleri vardı ileriye. Köprü yıkılsa o çocuğun yani benim hayallerim de umutlarım da yıkılacaktı. Kim bilir zorlu hayat şartlarından ne badireler atlattık şu ana kadar... Ama her çocuk gibi ben de bu zorluklara direniyor ve umudumu asla yitirmiyordum.

Bu engellerden biri de Zap idi. Zap derin akıyordu bir sonsuzluğa... Nice ağıtlar yakılmış hakkında. Nice acılara sebep olmuş nice sevdaları yarım bırakmıştı. Birçok zorluğu yaşamış ve yaşayacak olan ben eğer Zap'ın bu zulmüne ve engeline kapılsaydım, yaşamın diğer dönemlerinde karşıma çıkan bütün engelleri nasıl bertaraf edebilirdim.

Körpecik çocuklar umutlarıyla beraber yüzerlerken, bu çaresizleri hırçın dalgalarına alıp götürmüştü Zap. Nice delikanlılar, nice genç kızlardan birileri Zap'ın zulüm ve hismine uğramıştı zamanın birinde. Bu acı hikâyelere rağmen Zap, kendinden emin ve vakur, aynı zamanda hırçın akmaya devam ediyordu. Bir medeniyetten diğer bir medeniyete yani... Zap suyu sanki Büyük İskender'i takip eder gibi Pers medeniyetine doğru akmaya devam ediyordu. Yine Büyük İskender gibi kendisiyle beraber nice umutları hayalleri ve hüznleri alıp kayıp şehirler arasında sonsuzluğa doğru gidiyordu. Tarihin büyüğüne kafa tutar gibi yoluna devam ediyordu...

Bir Zap'a bakıyordum, bir Büyük İskender'i düşünüyordum. Medeniyetin sembolü olan Asma köprüsü üzerinde, düşünüyordum bütün bunları... Asma köprü ise bir o kadar medeniyetti ki eski Türkiye'nin adeta insanlık projesinin narin bir sembolüydü. Ben bu hüznü hal içindeyken babamın birden uyarısıyla karşılaştım. Babam bana hayat dersi gibi bir şey anlatır gibi

mırıldandı. "Asma köprülere güvenilmez evlat. Sağa sola bakmadan hedefine kilitleneceksin ve hızlı bir şekilde köprüyü ve köprüleri geçeceksin. Aksine kalırsın köprüünün üstünde." derken zaten hayat öyle bir şey değil miydi? Hedefe, başarıya kilitlenmek, olumsuzlukları görmeden aynı azim ve gayretle yoluna devam etmek. Normal hayatta da bunu yapan umudunu yitirmeyip yoluna devam edip hayallerine sahip çıkan hep başarıya tanık olmaz mı? Nitekim bildiğimiz bir şey daha var ki "Denizde rotasını bilmeyene hiçbir rüzgâr yardımcı olmaz" sözü. Babam haklıydı ve bütün hayatım boyunca bu tavsiyesini yaşamıma her zaman adapte ettim...

Asma köprüümüz bizi sevdiğimizimize ulaştıran bir araç konumundaydı. Medeniyet yoluna adanmış bir araçtı, ama güvenilmezdi.. Bu köprü sallanıyordu adeta beşik gibi. Bir sağa bir sola tıpkı seksenlerdeki toplumsal yapımızın bir sağa bir sola sapmaya zorlanması gibi...1979 Türkiye'sinin en kaos ortamında çok şeyler oluyordu. Ama Çocuktum ne olup bittiğini bilmediğini bilmeden, anlamadan millet iradesine ipotek konulduğu, askeri vesayetlinin ceberut yansıması babama ve demokrasiye inanan bütün babaların hayatlarına yansiyordu.

Darbe sonrası, askeri jemselerin darbeleri çağrıştıran soğuk görüntüleri, milletimizin bağrından çıkan askerimizin biz çocuklara sempatisini azaltıyordu. Oysa asker de bizimdi vatan da bizimdi. Her büyük askerin mutlaka bir darbe yapma sevdası vardır inancı belleklerimizde yerleşiyordu bir bir. Nitekim o dönemlerden arta kalan, milletin iradesini hiçe sayan zihniyetler; Türkiye'nin ilerlemesine, demokrasi bilincinin gelişmiş olmasına, kişi başına düşen gelir düzeyinin nerdeyse on beş bin dolara çıktığı refah ülkesinde yaşamamıza rağmen, milletimizin özgür iradesini hiçe sayan bir anlayışın Temmuz 2016 da yeniden ortaya çıkması bizleri şaşırtmıyordu.

82 Anayasası halkoyuna sunulurken halkın yüzde 98' i evet demesine rağmen, unutulmuş coğrafyanın herhangi bir yerinde bu Anayasa'ya hayır deyip demokratik tepkisini gösteren bir babamın olması gurunun yaşayordum her daim. 80'lerde milletin özgür iradesine rağmen dayatılan ve tahakküm kokan Askeri Anayasasına o dönemlerde birinin çıkıp hayır demesi bir cesaret işiydi elbette. O şartlarda demokrasiye ve egemenliğin millete ait olduğuna inanan babam askeri anayasaya hayır diyordu ve bizlere ta o dönemlerde milletin özgür iradesi dışındaki bütün yapıları karşı durmamızı daima tavsiye ediyordu.

15 Temmuz darbe gecesinde hain odakların, millet düşmanlarının, ihanet şebekelerinin ayağa kalkıp bir girişimde bulunmaları milleti-mizi derinden üzüyordu. Millet o gece Baş Reis'ıyla beraber yeise kapılmadan dimdik ayaktaydı. Çünkü milletin evlatları bütün darbelerde reaksiyon gösteriyordu. Eski darbe dönemlerinde milletin evlatları darbelerle karşı oy ya da siyasi bir tepki gösterirken, 15 Temmuz'da ise o milletin evlatları bu darbe girişimine canıyla milletin yeniden dirilişine can veriyordu. O gece hain odakların milletin evine, milletin başkanı Baş Reis'in millet Külliyesine, Emniyetimize bombalar yağdırırken hatta gecenin ilk saatlerinde özel hareket noktasına yapılan saldırıyla elliden fazla şehidin verilmesi benim gibi babamı da tedirgin ediyordu. Bütün darbelerde olduğu gibi bu hain darbe teşebbüsü gecesinde de babam ayaktaydı ve bizleri telkin ediyordu.

Telefonda o hain 15 Temmuz gecesinde Ey Oğul! diye seslendi bana babam... Sanki Şeyh Edebalı gibi, sanki bütün iyi babalar gibi... Cesaretli ol! Milletin sesi ne diyorsa o sesi dinle ve daima milletinle beraber ol! Yürüttüğün bu kutsal görevi çeşitli vesayet odaklarının sayesinde yapmıyorsun. Milletin verdiği vergilerle okudun. Bizler, sizleri bugün milletinize sahip çıkasınız diye okuttuk, çeşitli eziyetler çektik. Asla zillet içerisinde olma.

Başın dik ve milletin ve Allah'ın gösterdiği yoldan asla ayrılm! Gerekirse bu yolda, demokrasi yolunda kendini feda et! terennümleri hala kulaklarımda çınlıyor... O gece yani ihanet gecesinde hiçbir yerden tavsiye ya da cesaret almadım babamın bu özel tavsiyesinden başka. Bir kez daha gurur duydum babamla millet iradesine olan saygısından, demokrasiye olan inancından...

Evet demiştik köprüler bazen milletlerin umut kaynağı olur. Yedi düvele karşı verilen mücadelede üç yüz bin şehit vatan evladı Çanakkale'yi düşmana nasil geçirtmediyse, 15 Temmuz şehitleri de Boğaziçi Köprüsünü vatan millet düşmanlarına geçirtmedi. Milletlerin tarihinde bazı köprüler var ki milletin istikbalinin birer sembolü olurlar, tıpkı ismi bile bilinmeyen bizim Asma köprümüz gibi. O köprü yeni umutların yeşermesine ve bizlerin milletin hizmetinde birer fert olarak yetişmemize ve kendi öz değerlerimizden ve kutlu geçmişimizden beslenmemize imkân sağlayan bütün kavuşmalarımıza ve kazanımlarımıza sebep olduğu için önemlidir hayatımızda.

Bulduğumuz ıssız coğrafyanın en kuytu yerinde duran bu Asma Köprü, bizim medeniyete açılan kapımızdı birde. Umutlarımız vardı. Sonsuz bir dünyaya açılan. Kanatlarımız yoktu. Rehber kuşlarımız, baharı müjdeleyen leylekler de yoktu hayatımızda. Cemreler bir bir düşerdi dünyamıza. Lakin yine de üşüyorduk. Bu anlarda çocukluğumuzdan çaldığımız hayatları izlemekle geçirdi günlerim. Soğuk ve ayazlı ilk ve son baharların zamanını da kaybetmiştik. Tek tutunulan dalımız vardı o da umudumuzdu. Onu büyüten şartlar da yoktu.

Babam ise her şeyden farklı ve ismi konulmamış zaman ve mekanlarda yavaş yavaş umut dolu pembe hayaller kurdukturdu bana.. Fakat umutsuzluk aşıl原因lar da vardı tabi ki o dönemin sahipsiz coğrafyasında... Bütün bu olumsuzlukların olduğu bir ortamda benim en güçlü dayanağım

babamdı. Babam elimden sımsıkı tutup beni kendi umutlarına kendi hayallerine gittikçe yakınlaştırmak istiyordu.. Bense babamın ellerinden tutmak istiyordum asma köprü-nün üstünde... Ve bir anlamsız korku içimi titretiyordu. Tedirgindim... Düşmekten, azgın sulara kapılıp yok olmaktan korkuyordum. Çocukluğumun korkusunu yaşıyordum. Zap'ın üstüne kurulmuş amele yapımı asma köprü emanet gibi duruyordu. Kim bilir hangi ideolojilerle yapılmıştı o asma köprüsü. Oysa kutsanmış o ideolojilere yabancıydık hepten.

Şöyle bir hikaye vardır ya.. Zamanın birinde küçük kıızıyla beraber tehlikeli bir yolda yürüyen bir babanın o yolu geçerlerken aralarında geçen diyalog baba vefasının en iyi örneğidir. Babası bu tehlikeli geçitten geçerken kızının kendi elini tutmasını isteyerek yardımcı olmak istemiş. Kız bu duruma itiraz etmiş. Tıpkı benim gibi. Kız kendisinin değil babasının kendi elini tutmasının daha anlamlı olacağını söyleyince babası bu duruma şaşırılmış ve sebebinin kızından öğrenmeye çalışırken kızın içten ve duygulu bir şekilde şu cevabı vermiş.

– Baba ben senin elinden değil sen benim elimden tut. Çünkü eğer ben senin elinden tutmuş olsam ve tehlikeli bir durumla karşılaşsam elini bırakıp tehlikeli duruma maruz kalabilirim. Lakin eğer sen elimden tutarsan, elimi asla bırakmazsın ve canı pahasına da olsa beni kurtarmaya çalışır ya da benimle tehlikeye atarsın kendini. İşte ben asma köprüden geçerken babamın elimden tuttuğunu gördüm ve bir fedakârlık daha gösterdiğine tanıklık ettim. Selametle karşı tarafa, köprü-nün diğer yanına, başka coğrafyaya, yeni umutların başlangıcı olan yeni hayatlara girmeye hazırdım.

Köprüden, babamla karşı tarafa geçerken güneş batmak üzereydi. Loş bir ışık ıssız coğrafyayı kaplamış, ihtişamlı dağların gölgesi kaybolmak üzereydi. Soğuk baharların serin esintisine inat, gecenin en soğuk ve sahipsiz soğuğuna ve yalnızlığı-

na kendini hazırlayan kardelenlerin bile ürkekliğini adeta hisseder gibiydim. Bulduğunuz yerde insana ve medeniyete dair derme çatma köprüden daha başka bir şey yoktu. Her şey o kadar doğal o kadar yalın ve o kadar sadeydi ki babanızın ay başında maaşından aldığı temel ev ihtiyaçları ve gıda poşetleri, hediye paketleri bize arkadaşlık ediyordu sadece.. Yürüyorduk yapayalnız... Aybaşında bir memurun aldığı aylıkla o dönemlerde çok yaygın olmayan Pazar alışverişi bize ayrı bir gurur veriyordu. İhtiyaç malzemelerini hediye olarak büyüklere vermek, ıssız beş evin bulunduğu bir köye giderek sahiplerine ulaştırmak ve onları sevindirmek heyecanı adeta sevince boğulmuştum o küçük yaşla...

Babamın köprüyü geçtikten sonra bana güven veren, yücelten, büyüleyen tavrı ve elimi tutuşu başka dünyalara götürüyordu beni. Yavaş yavaş patika yoldan yolumuza devam ederek köyümüze varmaya daha bir saatten fazla zaman vardı. Güneş batmış bütün gölgeler kaybolmuştu. Serin bir esintiyle az üşüyerek ve tedirgin bir bekleyişle babama sımsıkı sarılarak yolumuza yavaştan devam ediyorduk.

Bu ıssız alanda rengârenk kelebeklerin bile gecede saklandığı, kuş ve bütün hayvanların kendilerini güvenli bir ortama çektiği bu demde ben ve babam yürüyorduk.

Yolda yürürken akşam vakti girmiş, sessiz bir bekleyişle umutlarımıza doğru yürüyorduk. Babamın bu ıssızlıkta ve isimsiz coğrafyaların bilinmeyen bir noktasında bir Hz Ali gibi, bir Ertuğrul Gazi gibi ya da ismini bilemediğim ama hikmetine inandığım her hangi bir Anadolu Ereni gibi şöyle seslendiğine şahit oluyordum.

Ey oğul!

Aslında her baba, hayatının herhangi bir deminde çocuklarına Ey oğul! Diyerek hikmetli, anlamlı tavsiyelerde bulunduğu şahit oluruz. Şeyh Edebalı, Cihan şümül Osmanlı Devletinin kurucusu: Ey oğul! Diye ses-

lenmemiş miydi? Ve şöyle demiyor muydu? "İnsanı Yaşat ki devlet yaşasın. "Bütün Pay-i Tahtın varisleri bu babanın tavsiyesine uymamışlar mıydı? Bugün bile bütün Devleti yönetenlerin hedefi hep bu baba tavsiyesi olmamış mıydı? İnsan yaşayacak ve devlet böylece sonsuza dek özgür ve bağımsız kalacak.

Tıpkı bütün Erenler gibi ve bütün babalar gibi benim de babam Ey Oğul! Diye ikinci defa sesleniyordu. Ben ise can kulağı ile altı yaşımın bütün acemiliğini üzerimde taşıırken hikmetli sözlerin bir babanın, bir dostun ağzından nasıl çıktığına şahit oluyordum. Belki o tavsiyeler o dönem için bana ağır gelecekti. Ama bugün bu tavsiyelerin işe yaradığını daha iyi anlayabiliyorum.

- Allaha kullukta asla gevşeklik göstermeyesin.
- Allah'ın kullarıyla karşılaştığında daima selam verip selam alasin.
- Kibirli, gururlu ve insanlara karşı asla ilgisiz olmayasın.
- Bir insanla ya da bir toplulukta konuşurken ya da onları dinlerken insanlarla daima göz temasında olasin.
- Kırıcı olmayasın, mütevazı davranasın, sözünün eri olasin.. Laf söylemek zamanı geldi mi karşıdakini rencide etmeden lafını esirgemeyesin.
- Cömert olasin.. Çünkü cömert ile cimrinin malı aynı oranda gider. Sen cömert olmaya bakasın.
- Gelirinin bir kısmını kendi onurun ve yardımseverlik duygun için bırakasın.
- İnsanların önünde daima temiz ve iyi giyimli olasin.
- Hayatının her anında daima ümit var olasin. Umudunu asla yitirmeyesin.
- Daima tebessüm edesin. Kırıcı olmayasın.
- İnsanlara karşı sesini asla yükseltmeyesin.

- Helal ve haramı ve en önemlisi kul hakkını daima gözetesin..
- Adaletli davranman ve yardımseverlik duygun daima senin hayatında rehberin olsun.

Böylece Babamın her zaman ve her daim kulağıma küpe olan bu tavsiyeleri daima yol göstericim olmuştur. Bu güzel tavsiye ve nasihatler yolunu aydınlatmaya devam edecek.

Tavsiyeler, uyarılar ve hayat derslerini aldıktan sonra asma köprüden yavaş yavaş uzaklaşmaya, uzaklaştıkça da korkmaya başlıyordum. Uzaklaşma korkusu bir tehlikeye doğru yakınlaştığımı hissettirmeye başlıyordu. Babamın ellerinden emin bir şekilde tutarak onunla beraber yürürken hiçbir şeyin bizlere zarar vermeyeceğine inanıyordum. Birden Zap'ı arkamda bırakmış ve Zap'tan sağ salim kurtulmuştuk. Dere denizin durgunluğunda değil, ırmağın coşkusunda çağlıyordu sanki... Çıkarıldığı ses geceye inat adeta varlığını ve tehlikesini gösteren bir aslan kükreyişinde idi. Mevsim boyunca eriyen karlar bu meşhur Zap'ı coşturmuş ve insana meydan okurcasına bir dirilikte akmaya devam ediyordu. Tam bu sırada uçsuz bucaksız bir meydana ben, babam, yeni açan kardelen çiçekleri ve coşkuyla akan Zap nehri vardı. Ezansız ama akşam namazı vaktinin girdiğini karanlık havanın üstümüze gelişinden ve babamın namaz vakti geçmesin deme telaşından anlıyordum.

Çocuktum. Buz gibi akan ilkbahar sularında abdest alan babamı bir yandan izliyor bir yandan da babamın aylığıyla aldığı ihtiyaç poşetlerinin bekçiliğini yapıyordum. Şaşırdığım şey şuydu. Bu soğukta kıyama duracak babamın sağlam inancı, bir dağ başında zor şartlarda ibadet heyecanına tutulması, Anadolu insanının ne kadar inançlı ve vakur bir duruşa sahip olduğunu gösteriyordu. Kendini Allah'ına adayarak rükû ve secdelerde Allaha yakarışı, bu sahrada Anadolu insanının Allaha ibadette ne kadar sağlam durduğunun bir göstergesi değil miydi?

Diğer taraftan muhafaza etmeye çalıştığım poşetler büyüklere karşı göstereceğim sevginin birer sembolleriydi. Şaşırmıştım. Umut, sevgi ve şaşkınlık beynimi zonkluyordu.

Çok uzaklarda aniden bir çobanın koyunlara nahoş ve kabaca bağırıldığını duydum. Bir koyun sürüsünün varlığını çobanın hayvanlara çok sert uyarılar çekmesiyle fark ettim. Bağırıyordu. Çobanlar hayvanların kendi dillerinden anladıklarına inanırlar. Oysa hayvanlar mimik ve hareketlerden etkilenerek insanların dediklerini yapar gibi gözükürler. Ey çoban bu koyunlar seni anlamaz ki diye söylenirken babamın secdede olduğunu görür gibiydim. Bir an çoban köpeklerinin yıldırım hızıyla çok uzakta bile olsalar bize doğru hınç ve nefretle koştuklarını gördüm. Küçücük yüreğimle ben ve babamın bu yırtıcı çoban köpeklerinin lincinden nasıl kurtulacağımı düşünmeye başladım. Hayallerimin yarım kalacağını düşündüm. Babam namazda sağ tarafa selamını verirken çoban köpeklerinin bizlere çok yaklaştığını gördüm. Babam artık namazını bitirmiş bir huşu ve güven içinde “tevekkeltü taalallah” diyerek ve ben değil o elimden tutarak bir ağacın üstüne çıkardı. Köpeklerin saldırısına maruz kalmaya ramak kalmıştı. Kim bilir Babamın Allaha yakarışı ve duası ve beni korumaya çalışması bizleri köpeklerden kurtarmıştı.

Fedakârlığın her çeşidini görmeye alışık olduğumuz babam burada da kendini siper ederek bizleri korumuş ve emin adımlarla her türlü fedakârlığa göğüs germişti.

Günler su gibi akıp geçiyordu.. Bizlere soğuk kış gecelerinde karlara hapsolmuş uzak coğrafyaların birinde babamın masalları, kitap okumaları, özellikle İslam büyükleri ve hasseten Peygamberler (a.s) tarihleri ve onların menkıbeleri sıcak bir havayı estiriyordu küçücük evimizde. Televizyonların olmadığı internetin bile bulunmadığı soğuk kar ve kış gecelerinde gecemiz adeta medrese-i Yusuf’iye tadında geçirdi. Babamın

kâh Hz. Yakup Peygamber (a.s), kâh Hz. Yunus, Hz. İbrahim (as) hatta Sare validemiz, Hacer annemiz ve daha derinlikli olarak Peygamber Efendimiz (sav)’in hayatı, risaleti ve kutsanmış bütün hayatları ile ilgili bizlere kitap okuması, menkıbelerinden bahsetmesi çocuk dünyamın rüyasını ve manevi dünyamı anlamlı bir şekilde süslüyordu.

Sabahın imsak vaktinde babamın namaza dururken Fatıha suresini okumasıyla aniden uyanırdık ansızın. Güneşin ilk ışıklarına kadar, geleceğe dair, yeni umutlara ve hayallere dair yeni şeyler tartışır, toplumsal alanda dikkat edilmesi gereken adab-ı muşeret konularını tetkik eder nefsimizi zorlamadan adeta Hz. Eyyüp (as) sabırla davranır ve yeni yollarımıza hep ışık olmaya çalışırdı. Bazen Hz Yakup (as)’un Hz. Yusuf’undan (as) ayrılışı neticesinde çektiği ızdırıp ve hüznü, bir baba şefkati ile o seher sabahlarında bizlere hissettirir, düşünmeye sevk ederdi.

Nitekim daha okula başlamadan bazen Ramazan ayında çocukken tuttuğumuz oruçlarda bizlere yardımcı olan babamız iftar vaktine kadar ilahi hikmetlerden bahseder, öğretici bir edayla iyi birer Müslüman ve vatansever olma yolunda telkinlerde bulunurdu. İyi bir öğretiydi onunkişi. Böylece gelecekteki hayatımıza hazırlanma noktasında daima hayat rehberimiz olurdu hiç usanmadan...

Unutamadığım ve hayatta daima bana yol gösterici olan babam tavsiyeleriyle daima dünya malından, zenginlikten, hırstan, hasetten kaçınmamız gerektiğini anlatırdı. Sırası gelince hikmet nuruyla bezenmiş diğer tavsiyelerini sıralardı. Böylece ilim, irfan ve sevgi sermayesiyle bizleri o küçük yaşlarda zenginleştirdiğini anlardık. Babadan, anneden sevgiye dair, şefkate dair iyi şeyler görenin bu anlamdaki sermayesi asla tükenmez. Babamdan aldığım sonsuz sevgi, arkadaşça yaklaşım ve tavsiyeler sonraki hayatımda karşılaştığım nice zorluklarda beni hep doğru istikamete sevk etti. Her

daim mutlu oldum, umutlu oldum ve hayata hep pozitif baktım.

Bazen elimizden tutarak bizleri kayıp kentin kayıp coğrafyasında dolaştırır, çorak topraklardan yeni bir umudun dirilişi gibi tarlada hasadın bittiği bir demde toprağın altına gizlenmiş bir kavunu bizlere toprağı kazıtarak çıkarmamıza dair sürprizleri olurdu. Bir sebze için bütün ümitlerin tükendiği sonbahar hazanında bizlere toprağın altına sakladığı kavunları çıkartarak sevinmemize sebep olurdu. Babamın umutlu olmamın yanında bana her daim şefkat, merhamet ve sevgiyle davranışları, ona ait olan sevgimi ve saygımı büyütüyordu.

Babamın zor şartlarda memuriyet görevini icra etmesi köy köy sağlık hizmetini sunmaya dair çabası, binlerce kilometre ıssız köy yollarını yalnız tek başına kat etmesi bizleri birbirimizden artık ayırıyor ve yalnız kalmanın bütün hasretini yüreğimde yaşıyordum. Görevine giderken bir ay kadar ayrı kalmamız beni etkiliyor onun gelip bana sarılmasını benimle aynı yaktakta yatmasını arzu ediyordum.

O ise görev sevdasıyla uzak şehirlerin bize bile ait olmadığına inandığımız ve isimleri bile kayıp köy yollarını yaya bir şekilde geçmesi kendisini çok zorluyordu. Köyden köye geçerken çeşitli insan manzaralarına şahitlik ediyor ve bunları bize bir bir anlatıyordu. Okumanın, ilim sahibi olmanın ne kadar önemli bir meziyet olduğunu anlatıyordu. Aynı zamanda bu yolculuk esnasında Anadolu’nun doğu kıyısında insana ait manzaralara tanıklık ediyor, yoksulluk ve yoksunluğa şahit olduğunu hep anlatıyordu. Günlerce babamı göremeyişim beni ve bizleri derinden sarsmıştı. Onun meşakkatli köy gezilerinde çektiği ızdırıp ve çileyi pek anlayamıyorduk. Ben hasretine yanmıştım babamın. Çektiği çile nedir pek bilemezdim. Nihayet uzun zamandır merhamet ve şefkatini bizlerden esirgeyen babam izne geleceği kısacık zaman dilimlerinde bana aynı şefkat ve merhametle

yaklaşır, her şeye yeniden başladık ta ki hasretin tekrar başlayacağı yeni demlere kadar...

Günler hızla geçiyordu. Türkiye değişiyordu. Okul zamanı gelmişti ama babam yeniden görevdeydi. Ve bizlere çok uzaktaydı. Öğretileri vardı elbette bizlerde ve bende izi kalan. Sevgisi, şefkati, merhameti... Hepten yalnızdım. Okula gitmeliydim. Babamın elimden tutarak beni tıpkı asma köprüsünden geçerken hissettiğim güven duygusuyla okula da aynı güven ve sevgiyle götürmesini çok isterdim. Lakin Babam görevdeydi ve uzak coğrafyaların her hangi bir isimsiz köyünde sağlık dağıtıyordu aç, susuz ve bir o kadar umutsuz insanlara. Yanımda yoktu yani... Ve ben okula gitmeliydim. Büyük bir göreve sahip makam sahibi ya da zengin bir fabrikatör değil, iyi bir insan olmalıydım. Bize, bizlere bu öğretilmişti. Ve bu öğretinin bir yolcusu olarak mutlaka okula gitmeliydim ve babamın tavsiyelerine ancak bu yoldan ilerlerken uygulamama şansım olabilirdi...

80 darbesinin yapıldığı soğuk Eylül günlerinden biriydi. Yaşadığım coğrafyanın bütün yaprakları sararmış hazan hüzne karışmıştı. Babamın tayıni uçsuz, bucaksız hem gözlerden hem gönüllerden uzak bir yerden daha öteye, daha uzağa çıkmıştı. Lakin babanın sevgili oğlunun okula başlaması gerekti. Okul sayısı azdı. Ya da okul yoktu. Bizden tamamen görev icabı uzaklaşan babamı artık nerdeyse göremez olmuştuk. Hasretine dayanamamıştım. Onun özlemi benim çocukluğumu yaralıyordu.

Dedem görevde ve çok uzakta olan babamın okul kayıt zamanı gelececeğini bildiği için beni okula kendisinin götüreceğini ve kaydımı kendisinin yapacağını söyledi. Babam ise okul kaydımın dedem tarafından yapılacağını önceden planlamıştı tabi ki. Bütün bunlardan haberim yoktu. Beni unuttur muydu babam?.. Bense okul heyecanıyla kıvranıırken içimde hep bir burukluk vardı. Babamın yokluğuna anlam

veremiyordum. Ama babam çok önceden bütün okul ihtiyaçlarımı tamamlamış ve beni şehzadeler gibi okula hazır ve nazır bir şekilde hazırlamıştı.

Hazan yapraklarının düştüğü serin bir ilkbahar gününde, dedem elimden tutup yine o patika yollardan geçip meşhur asma köprüsünden karşıya geçirmiş, ana yola ulaştırmıştı. O köprüden geçerken bu defa güvendiğim ve hasretinden yandığım babam yoktu. Büyümüştüm birazcık. Elimden bile tutmamıştı dedem asma köprüsünü geçerken. Ana yolda demode yarım otobüslerden günde ancak iki sefer vardı adına şehir dediğimiz köyle eşdeğer merkeze... Birinci servisi kaçırmıştık. Uzun bir yoldan gelmiştik. İkinci ve son sefer ikindi ayazına karşı geliyordu. Kulaklarımız donmuştu soğuktan. Açlıktan karnım zil çalıyordu. Gelen arabaya bindik. Otobüs tıklım tıklım doluydu. Sigara dumanları adeta aracın içini dumana boğmuştu. Bu kadar insan ne için ve nereye gidiyordu. Giyimleri üstleri başları uzak Anadolu coğrafyasında çilekeşliğin ama metanetin bütün emarelerini taşıyan insan manzaraları görebilirdiniz. Yıldızı sönmüş bu insanların umut dolu hayalleri de kaybolmuştu. Bütün bunların üstüne bir de seksen darbesinin getirdiği ağır baskı, insanları bir nebze ümitsizliğe sevk ediyordu. Bu kadar kaybolmuş yolların ve kaybolan yıldızların arasından ben aydınlık yolumu nasıl bulabilirdim? Babamın bana umut aşılması benim geleceğe daha pozitif bakmamı sağlıyor, bana cesaret veriyordu. Okuyacaktım. Cehaletin, ön yargının ve umutsuzluğun kol gezdiği bir yalnız coğrafyadan bir mucize gerçekleştirmek zor değildi. Mutlaka çeşitli engel ve zorluklar vardı. Biliyordum bu zinciri tek başıma kıramayacağımı. Tek dayanağım babamın zorlu hayatlara dair mesela Hz. Yusuf'un hayatına dair onun zindandan çıkış hikâyesi gibi, direnmesi, sabır etmesi gibi bir mücadeleyi bana çoktan öğretmişti. Bu mutsuz, okulsuz ama aynı zamanda yoksul ve belki de her şeyden yoksun bir toplumun içinden, babamın öğretmenleriyle çıkabilirdim an-

cak, bu şekilde aydınlık geleceğe adım atabilirdim.

Aracın içindeyiz çorak, sert coğrafyanın sert mizaçlı kara bıyıklı amcaların sigara kokusu beni adeta boğuyordu. Okulun olduğu şehre doğru yol alıyorduk. Zap bütün haşmetiyle bizleri karşılıyordu ve bize eşlik ediyordu. Lakin Zap'ın aktığı yönün tersine doğru giderken ne ihtişamlı aktığını öncesinin ve sonunu neresi olduğunu merak ediyordum. Bir gizemdi Zap. Sonu ve başı belli olmayan Zap, tıpkı benim o dönemde nerde olduğumu nereye gittiğimi bilmediğim gibi bir şeydi.

Dağlara, bozuk ve dar yollara inat aracımızı içindeki otuz yolcusuyla ne büyük bir umut taşıdığına farkında değildi. Nihayet aracımız kayıp ve bahtsız bir şehrin yetimler ocağı denilen Yatılı Okulun önünde bir yerde indirmişti. Okulun içine doğru ilerlerken babamın almış olduğu kıyafetleri, botları kabanı giymiş, adeta özel okula gider gibi süslenmiş ve gayet havalı görünüyordum. Beni uzaktan gören yeni ve eski öğrenciler ve çocuklar yanlış bir okula geldiğimi sanmışlar. Yoksul değildim ama okulsuzdum. Fakat bu yatılı okul da bölgede sadece bir taneydi. Mütevazı bir okuldu. Öğretmenleri idealisti. Yalnız umut aşılamiyorlardı. Umudun var ise ne ala. Hatta var olan umudunu da alıp götürececek bir konumdaydı. Okul tam bir Belene kampıydı.

Yatılı okul bölgenin bütün yoksulluğunun, yoksunluğunun çaresizliğinin adeta show merkeziydi. Peki ben neden buradaydım? Yakınlarda okul olmadığından bu okula zorunlu gelmiş ve kayıt ettirilmiştım. Annesiz ve Babasız bir okuldaydım körpeçik çocukluğumla. Belene kampının kuralları geçerliydi. Lakin çaresizlik. Ben bu coğrafyanın çocuğu olarak herkesten ve her zorluktan ve gelen yoksul çocukların hayatlarından yeni şeyler öğrenebilirdim. Belki bunlar benim hayat yolculuğumun bereketi ve ışığı olabilirdi.

Okula kaydım yapıldı. Çok yalnızdım. Kalbim kırık. Babam yanımda değildi. Direğim, dağım, umudum hatta arkadaşım babam ben okula başlarken yanımda değil de ta uzakların en uzağında bir ilçenin bilinmez bütün köylerinde görev yapmaya çalışıyordu güya. Eminim ki o da benim yokluğumun acısını yüreğinde taşıyordu ve bana kavuşamıyordu. Nitekim altı yüz öğrencinin eğitim gördüğü bir yatılı okulda ben nasıl annem ve özellikle babamsız kalabilirdim. Farklı toplumsal tabakalardan gelen insanların çoğu Anadolu'mun bağrından çıkmış fakir eğitimsiz ailelerin çocuklarıydı. Devlet bu imkânları sağlıyordu onlara. Bense tamamıyla çaresizlikten bu zilleti çekiyordum.

Güzel elbiselerimle beni okulla başbaşa bırakan dedem ayrılmıştı benden. Güzel giydiğim elbiselere bakırken yoksul çocukların önümden ayakkabısız, çorapsız geçtiklerini görüyordum ve çocukluğumdan utanıyordum. Terbiye ve tevazuun bu çocukların ruhlarına nasıl işlendiğine de tanıklık ediyordum. Kanaatin ve hakka rıza göstermenin en iyi örneklerini yaşıtlarım bu çocuklardan öğreniyordum.

İlk günün akşamında adeta bir kamp havasıyla komutlar veriliyordu öğretmen ve yada öğretmen gibi gözükenlerden. Sert ve ceberrut aynı zamanda kendisiyle barışık olmayan bir edayla bizleri azarlayarak akşam etüdüne yönlendiren bir nöbetçi müdür muavinin sesi hala kulaklarımda. Nahoş bir zil sesi ile ilk akşam yemeği nohut bulgur pilavı... Akşam yemeklerinde üçüncü yemek çıkmazdı. Akşamları gurbet acımız yani üçüncü yanımız hep yaralıydı... Yarı aç, yarı tok tanıdık gelmeyen tatlar ve kabaca sunuşlar... Çok sert bir edayla peşi sıra gelen uyarı ve komutlarla beraber sevgisiz, babasız, annesiz bir akşam yemeği... Sonrasında akşam etüdü. Rehber yok. Sevgi yok. İlgî yok yapayalnız ağlayan çocuk yaştaki yalnız çocuklar. Sonradan yalnız büyüyen çocuklar... Susması olmayan, içli içli ağlamalar,

iç çekmeler, gözyaşları... Anne diye bağırılmalar, rüyasında annesini görmek için yapılan toplu dualar. Bütün bu duygu travmaları hep yaşandı Belene kampı benzeri okulda...

Bu duygu sersemliğiyle resmi yatma saati gelmiş yatakhanelere yönlendirilmiştik. Sıkıntılı kasvetli soğuk iklimlerin soğuk kentinde son komutla yatakhanelerimize yönlendirirken yorgunluğumla beraber yaşadığım ve gördüğüm duygusal travmalar üzerime adeta ağır bir yük bindirmişti... Hiç unutmam. O gece yatma komutundan sonra ayaklarımı yıkamam gerektiğini anladım. Günün yorgunluğunu hemencecik üzerimden atıp uyumak kaybolmak istiyordum. Aile hasretini içimi adeta dağlamıştı. Ne yapacağımı nasıl yapacağımı bilemiyordum. Altı yaşında babasının kuzusu olan ben yeni alınan elbiseleri üzerimden birer birer zorla da olsa çıkartıp ayaklarımı yıkamak için lavaboya doğru ilerlemiştim. Terlik almayı unutmuştu babam. Terliksizliğin sıkıntısını o anda hissettim. Çaresiz yıkadıktan sonra ıslak kalan ayaklarımı giydiğim bot ayakkabılarımı komple ıslatmıştı. Bu ayakkabılar sabaha kadar sertleşmişti. Dondurucu soğukta o ayakkabıların içine yara almış ve adeta yürüyemez hale gelmiştim. Yürüyemez durumdaydım.

Okula başladığımın iki gün sonrasıydı. Ayağım yaralıydı. Babam bu durumdan bihaberdi. Uzak memleketlerin kayıp coğrafyasında ekonomik ve teknik imkânların ya da medeni cesaretlerin olmadığı bir dönemde babamdan ansızın bir telefon gelmişti. Belli ki beni özlemiş hatta rüyasına bile girmiştim. Belene kampı diyeceğim okula hal hatırımları sormak gayesiyle telefonda konuşmak istemiş ve okul müdüründen zar zor izin çıkmıştı. Anonsla telefona çağırılıyordum.

Babamın sıcak merhametli ve güven veren sesini ilk defa bir makinadan duyacaktım. Telefonu bütün çocuk ürkekliğiyle elimde aldım. Babam nasilsin oğlum deyince çok heyecan-

lanmıştım. Fakat yaşadığım duygusal travma, babaya olan özlemim ve fiziki anlamdaki sıkıntı cevap vermemi engelliyordu. Telefonda sadece ağladığımı hatırlıyorum. Ağlamam bir değil bin derdimin olduğunu gösteriyordu. Babamsa yine aynı belgellikle hayatın bütün zorluklarına karşı mücadeleden bıkmamam gerektiğini ve sabrın sonu selamettir telkinleri artık beni mutlu etmiyordu. Çünkü çok mutsuz ve yalnızdım. Telefonda çok ağlayıp perişan olduğumu medet umduğumu babanın merhamet ve şefkatine ihtiyaç duyduğumu güvensiz bir ses tonuyla, sessizliğimle ve ağlamaklı duruşumla hissettirmiştim. Çok uzaklarda görev yapan babam izin aldı mı biliyorum. Bir gün sonra okuluma geldi ve beni okul bahçesinde ayağı yaralı ve perişan bir vaziyette buldu. Altı yaşın ürkekliği ve seveda pınarlarından içerek gelmiş bir çocuk olarak ben babamın boynuna sarılırken adeta kendimi sevgi deryasında yüzüyor gibi hissediyordum. Hemencecik beni çarşıya götürüp tedavi ettirdikten sonra yeni ayakkabılarla tekrar aynı rahatlığı sağlamama vesile oldu. Babam o gün izinsiz, gurbetin bütün acı ve özelemlerine inat, sevgiyi tekrar yüceltir gibi otel odasında beraber kalma fırsatı vermişti bana. Günün gecesinde soğuk bir otel odasında babamın koynunda ona sımsıkı sarılarak yaşadığım ve gelecekte yaşayacağım bütün baba hasretleri ve yalnız gelecek gurbet akşamları için ona sımsıkı sarılmış, rahat bir uyku uyumuş, babam sayesinde geleceğe güvenle bakmaya yeni baştan devam etmiştim. Baba şefkatinin, merhametinin ve sevgisinin en önemlisi umut aşılamanın ne kadar anlamlı olduğunu bir kez daha anlamıştım.

Ebeveynlerin sevgisi çok yüce bir sevgi. O sevgiye hepimiz mazhar olmuş şüphesiz. Sır sevgiyi, şefkati, onlardan görmek değil sadece. Asıl olan bizim onları her daim sevip sayıp başta etmemizdir. Baba hasretini bu yaşta bile çeken biri olarak, yaşayan tüm babalara sağlık ve afiyet, ahirete intikal eden bütün güzel babalara da yüce Allah'tan rahmet dilerim.